

Het meisje met de kaarsjes in Hoi An

Er was eens een klein meisje. Ze zat op het pleintje bij de rivier. Achter haar spiegelden de vele lampionnetjes van Hoi An in het water. Het meisje keek hoe de toeristen voorbij wandelden. Ze liepen van de avondmarkt, over de brug, naar het centrum. Ze gaan eten, in een restaurant, dacht het meisje. Daar eten ze meer dan ze eigenlijk nodig hebben. Tot ze pijn hebben in hun buik.

‘You buy candle, miss?’ vroeg het meisje aan een mevrouw. ‘For good luck?’ De mevrouw zei niets terug en liep snel door. Het meisje keek naar haar kaarsjes. Er was er eentje uit gewaaid. Voorzichtig stak ze hem met een ander kaarsje weer aan. Ze had die avond veel te weinig kaarsjes verkocht. Daar zal de moeder niet blij mee zijn. Het meisje zuchtte.

De moeder is een gemene vrouw. Als de kinderen terug in het weeshuis komen met te weinig geld, dan zegt de moeder dat ze lui zijn geweest. Dat ze hun best niet hebben gedaan. Dan moeten ze zonder eten naar bed. Of nog erger, dan krijgen ze slaag.

Het meisje wilde niet terug naar het weeshuis. Ze keek achterom naar de rivier. Er dreef maar een handjevol kaarsjes op het water. Alle kinderen hadden die avond slechte zaken gedaan. Het had steeds geregend, meestal zachtjes, maar dan blijven toeristen toch liever binnen. Op een avond met zulke slechte zaken heeft de moeder een slecht humeur. En dat betekent slaag.

Het begon opnieuw zachtjes te regenen. Het meisje pakte haar blad met kaarsjes op en stak de rivier over. Ze dwaalde door de smalle straatjes van Hoi An. Uit de restaurants kwamen de heerlijkste geuren. Ze zag borden vol eten dat ze nog nooit had geproefd. Kon ze maar de keuken in sluipen en wat van de restjes eten! Soms bleef het meisje even staan en keek ze naar de toeristen die naar Vietnam reizen met een [visum voor Vietnam](#). Zonder er over na te denken aten ze maar door en door. De meesten zagen er uit alsof ze nooit ook maar één dag honger hadden gehad. Zouden ze weten hoe het voelt, om honger te hebben zoals ik, vroeg het meisje zich af.

Een serveerster keek haar boos aan en het meisje liep snel door. Haar voetjes deden pijn en haar buikje voelde hol. Ik ga vanavond niet terug naar het weeshuis, besloot ze. Ze sliep nog liever buiten op straat. Onder een grote boom vol lampionnetjes zette ze haar kaarsjes neer en ging ze zitten.

Langzaam werd het stiller in Hoi An. De toeristen gingen naar hun [hotel in Hoi An](#). De restaurants sloten hun deuren. De straatverkopers gingen naar huis. De lampionnetjes verdwenen in het duister terwijl stuk voor stuk de lampjes doofden. Maar één bleef er branden. In de boom, boven het hoofd van het meisje, bleef een enkel lampionnetje licht uitstralen.

Het meisje keek naar dat ene, nog verlichte lampionnetje. Toen de straten van Hoi An helemaal verlaten waren, zag ze iets bewegen. Uit het lampionnetje stak een klein figuurtje haar hoofd. Een heel klein hoofdje, was het, niet groter dan de duim van het meisje.

Voorzichtig en een beetje verlegen kroop uit het lampionnetje een klein elfje. Het vloog naar beneden en landde op de knie van het meisje.

‘Hallo,’ zei het meisje.

‘Goedenavond,’ zei het elfje beleefd. ‘Wat doet een klein meisje zoals jij ’s avonds laat nog onder een boom?’

‘Ik hoopte dat ik hier kon slapen,’ zei het meisje.

‘Moet je niet naar huis?’ vroeg het elfje.

‘Dat kan niet,’ zei het meisje. ‘Dat wil ik niet.’

‘Heb je wel gegeten dan?’ vroeg het elfje.

‘Nee,’ gaf het meisje toe. ‘Ik heb erge honger.’

‘Oh,’ zei het elfje. ‘Ik weet niet hoe dat voelt, honger.’

‘Hebben elfjes nooit honger dan?’ vroeg het meisje verbaasd.

‘Nee,’ zei het elfje. ‘We zijn erg klein en hebben erg kleine maagjes. Aan een paar kruimeltjes hebben wij genoeg.’

‘Oh,’ zei het meisje. ‘Dat wist ik niet. Eerlijk gezegd wist ik niet eens dat elfjes bestonden.’

Het elfje glimlachte. Toen zei ze: ‘Ga nu maar lekker slapen, meisje. Ik zal je gezelschap houden.’

‘Maar ik heb zo’n honger,’ zei het meisje. Een traantje rolde over haar wang.

‘Rustig maar,’ zei het elfje. ‘De honger zal snel over zijn.’

Het meisje keek nog even naar het elfje. Toen rolde ze zich zo klein mogelijk op, tegen de stam van de boom. Gelukkig was het niet koud die nacht, en zou het elfje over haar waken. Het meisje had nog steeds pijn in haar buik van de honger, maar ze was ook erg moe. Ze voelde hoe haar oogleden zwaar werden.

Het elfje keek toe hoe het meisje in slaap viel. Haar ademhaling werd langzamer en haar schoudertjes ontspanden. Zo is het goed, dacht het elfje. Ze vloog naar de laagste tak van de boom en wachtte tot het begon.

Diep in de nacht waaide er een warme wind van het land naar de zee. De wind blies over het meisje. Even leek het of er stof van het meisje af waaide. Toen zag het elfje hoe meer en meer stof naar de zee werd gedragen, tot er onderaan de boom niet meer over was dan een klein hoopje.

Verwachtingsvol leunde het elfje naar voren. In het duister was het moeilijk te zien, maar er leek iets te bewegen in het hoopje. Ja hoor, daar kwam uit het stof een klein handje, toen een armpje, een heel meisje. Een piepklein meisje met kleine vleugeltjes.

Onwennig schudde het pasgeboren elfje met haar vleugeltjes. Ze lachte en streek over haar buikje. Geen honger meer! Toen keek ze naar boven. Ze zag een prachtige, paarse lampion hangen. Dat wordt mijn nieuwe huis, besloot ze. In die mooie, paarse lampion houdt ze, tot op de dag van vandaag, een lampje brandende voor alle kindjes in Hoi An.